

at søge til Danmark gennem starthjælp og almindelige opstramninger og afholde folk fra at kunne komme til Danmark, hvis de var så uheldige at være forelsket i en herboende, gennem 24-års-reglen og tilknytningskravet, og ikke mindst har de behandlet de mennesker, der søgte asyl i Danmark, og som fik afslag på asyl i Danmark, meget, meget dårligt.

Efterhånden har virkeligheden jo indhentet regeringen og Dansk Folkeparti. Når virkeligheden bliver dokumenteret dels i medierne, dels direkte over for politikere, der f.eks. besøger Sandholmlejren eller Avnstruplejren, når virkeligheden for alvor trænger sig på, er det, at Dansk Folkepartis og regeringens reaktion er, at de bliver nødt til at gøre noget, men ikke, at de bliver nødt til at gøre det rigtige.

Virkeligheden har jo presset sig så meget på, at det for regeringen og Dansk Folkeparti er blevet klart, at de er gået ud over grænsen; at man ikke kunne behandle afviste asylansøgere sådan, som man gjorde; at det var nødvendigt sidste år at bevilge nogle penge til nogle bittesmå forbedringer for de afviste asylansøgere – nogle bittesmå forbedringer.

Da vi i oppositionen sidste år sagde, at det ikke var godt nok; da vi sagde, at der bl.a. var brug for, at man fik bedre muligheder for at komme uden for asylcentre, og at der bl.a. var brug for, at de afviste asylansøgere og ikke mindst børnefamilierne fik mere plads, lød det på regeringen og Dansk Folkeparti nærmest, som om vi var gået fuldstændig amok.

Dansk Folkeparti gjorde det til et ultimativt krav, at de 37 mio. kr. ikke måtte bruges på mere plads til de afviste børnefamilier. Derfor er det jo selvfølgelig lidt glædeligt, at vi i dag har set, at virkeligheden endnu en gang har presset sig så meget på, at selv regeringen og Dansk Folkeparti igen har ændret holdning.

Det kan vi selvfølgelig kun glæde os over i oppositionen, bl.a. fordi vi har medvirket til, at virkeligheden er blevet gjort klart, samtidig med at medierne har beskæftiget sig med det, og samtidig med at tusinder af mennesker uden for det her Folketing har beskæftiget sig med det og sagt fra.

Kl. 15.20

Det forslag, vi behandler her, er jo egentlig bare et forslag om, at vi går det skridt videre – noget, der burde være opbakning til i Folketinget. Hvis man hører udmeldingerne f.eks. fra De Konservative og tidligere fra Socialdemokraterne, har der jo været opbakning til, at der skulle

være en grænse for, hvor længe man kunne tillade sig at holde folk i almindelighed og børn i særdeleshed i asylcentre. Alle, der beskæftiger sig med det – Dansk Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp – siger, at der er en øvre grænse; asylcentre er ikke beregnet til langvarige ophold.

At sætte en øvre grænse for langvarige ophold er ganske simpelt, hvad det her forslag handler om. Derfor burde det være sådan, at alle anstændige mennesker, der mener, at børnene skal have det så godt som muligt – og jeg er enig med den konservative ordfører i, at det aldrig vil være rart at være flygtningebarn, men at børnene skal have det så godt som muligt – vil kunne stemme for det her forslag.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Og jeg giver nu ordet til ordføreren for forslagsstillerne, hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Som så ofte før, når vi diskuterer de her sager i Folketingssalen, går der lidt Christiansborg i den, og det kan ikke undgås, for det er et emne, der deler vandene. Vi kommer til at diskutere, hvem der har sagt hvad hvornår, og der er lidt polemik, og derfor vil jeg bare lige godt starte med at vende tilbage til, hvad substansen er i det forslag, vi har her.

Hr. Søren Krarup kaldte det et paradeforslag. Man kunne også bruge et mindre værdiladet udtryk og kalde det et principforslag, for det handler sådan set bare om et princip. Synes man, at der i de danske asylcentre skal være en grænse for, hvor længe børnefamilier kan opholde sig i dem? Det er det princip, man skal forholde sig til i dag, og det er det princip, som der tilsyneladende ikke er et flertal, der ønsker at forholde sig til, de ønsker i hvert fald ikke at gøre det anderledes, end det er i dag.

Hvad er det så, vi taler om? Vi taler om de her mange børn, som har boet mere end 4 år på et asylcenter – der er 233, der har det – og mere end halvdelen af dem har boet mere end 2 år på et asylcenter. Og skulle det nu være noget voldsomt problem? Ja, i 2005 oplevede 25 børn, at en af deres forældre forsøgte at begå selvmord, mens de opholdt sig på et asylcenter. Der er en støt stigende vækst i medicinforbruget blandt forældrene, og der er en vækst i antal selvmordsforsøg.